

van hart; van hem sprekende, kan men zeggen: „*il ne vieillit pas, il dure*”. Zijn oog is nog helder en zijn tred nog vlug en veerkrachtig; de slanke blonde man is bijna onmerkbaar grijs geworden; zijne lange haren, die thans de kruin van zijn hoofd niet meer dekken, waren, evenals zijn spits toeloopende baard, zóó licht van kleur, dat het aan vroege grijsheid kon doen denken, en nu Bisschop inderdaad grijs geworden is, evenaart die twijfelachtige tint bijna het blonde uit zijne jeugd.

Bisschop is, ook wat zijn uiterlijk betreft, iemand dien een denkend mensch niet onopgemerkt zal laten voorbijgaan; zijn gelaat toch draagt het merk van den niet-alledaagschen man; in volle zalen zoowel als op stille wegen zal hij nog altijd de belangstellende vraag uitlokken:

„Wie is dat?”

Zoo was het reeds in zijne kinderjaren; gelaatkundigen en teekenaars plachten gaarne eene schets te maken van zijn eigenaardigen jongenskop.

Christoffel Bisschop, als kind, te huis en onder vrienden „Chris” genoemd, is een Fries van afkomst. Zijne ouders waren deftige burgers van Leeuwarden en hij was het vierde van acht kinderen, die bijna allen jong gestorven zijn. Zijn vader behoorde tot den handelsstand, doch wilde dat Chris, die hem geen gewoon kind scheen, een geleerde zou worden: de knaap moest studeeren. Wel ging de jonge Bisschop van de lagere- naar de latijnsche school . . . doch niet met den gewenschten lust en hij beantwoordde er niet aan de verwachtingen zijns vaders; hij hield van niets zooveel als van teekenen en hanteerde reeds het potlood, toen zijne kinderhand het nog nauwelijks kon vasthouden.

„Ik wil schilder worden,” bleef zijn wachtwoord.

„„Schilder worden!”” In dièn tijd, in diè streek, waar de menschen ter nauwernood den kunstenaar van den kunstenaar onderscheidden en waar een schilder gelijk stond met dien gruwel: een „comediant.” Dat de zoon van Richard Bisschop zoo ontrouw zou worden aan de tradities van zijn geslacht, was bijna even onmogelijk, als dat eene predikantsdochter uit dien tijd eene *tragédienne* worden kon, al had zij er allen aanleg voor — en voor niets anders.

De spreuk: „de aanhouder wint,” was in het geval van den jongen Bisschop niet van toepassing; want hij verloor reeds vroeg zijnen vader, die zich sterker tegen zijnen wensch had verzet dan zijne moeder, die, ondanks hare eenvoudige opvoeding, breeder opvatting van het leven had en scherper blik bezat dan haar echtgenoot.

Wel bleef, na den dood zijns vaders, nog zijn voogd, die type van den ouderwetschen man, zich tegen de wenschen van den jongen Bisschop verzetten en sprak van:

„Losbandigheid en drinkgelagen en een huishouding van Jan Steen!”

Doch zijn pupil beweerde, op jongenstoon, dat hij geen drinkebroer wilde worden, doch een kunstenaar, en voegde er vroolijk bij dat hij, indien hij eens trouwde, eene vrouw zou kiezen die alle huiselijke deugden bezat van „Moeke.”